

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **CHMS4drivers s.r.o.**, IČO: 17866669
sídlem Hokešovo náměstí 30, 164 00 Praha 6
zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Pechem
sídlem Široká 117/22, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 00 Praha 6

za účasti: **Carhunters s.r.o.**, IČO: 24753785
sídlem U měšťanského pivovaru 1417/7, 170 00 Praha 7
zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Pelcmanem
sídlem Ostrovní 126/30, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j. O-587744/D24059154/2024/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Osoba zúčastněná na řízení (přihlašovatel) podala dne 23. 8. 2023 přihlášku slovního označení ve znění „Carhunters“ (napadené označení) do rejstříku ochranných známek a domáhala se jeho zápisu pro výrobky a služby ze tříd č. 9, 35 a 42 Niceského třídění (zn. sp. O-587744). Dne 26. 12. 2023 podala žalobkyně proti zápisu daného označení jednak připomínky, jednak námitky. V námitkách se opřela o námitkový důvod dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách); především uváděla, že je uživatelem slovního označení „Carhunter“, přičemž toto označení je natolik obecné, že by nemělo být zapsáno jako ochranná známka. Úřad průmyslového vlastnictví (samostatně jako Úřad) žalobkyni nejprve vyrozuměl, že její připomínky neshledal důvodné. Námitky pak zamítl rozhodnutím z 31. 5. 2024, č. j. O-587744/D23112953/2023/ÚPV.
2. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala rozklad, který předseda Úřadu (samostatně jako předseda Úřadu, oba společně jako žalovaný) v záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně podle něj nepředložila argumenty a důkazy osvědčující naplnění námitkového důvodu, její argumentace se s předmětem námitkového řízení míjela.

II. Žaloba

3. Žalobkyně v podané žalobě požadovala zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí. V rámci rozsáhlé a nepřiliš přehledné argumentace především brojila proti zápisné způsobilosti slovního označení Carhunters pro jeho obecnost a popisnost. Její argumentaci soud uspořádal následovně.
4. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, předseda Úřadu se dle ní dostatečně nevypořádal s rozkladovými námitkami, své závěry nedostatečně odůvodnil. Okrajově pak poukázala i na procesní pochybení Úřadu, který jí nedoručil vyjádření přihlašovatele k námitkám, čímž jí znemožnil se k němu i v rozkladu vyjádřit.
5. Dále žalobkyně snášela argumenty k zápisné nezpůsobilosti napadeného označení, jehož obdobu sama užívá. Oba pojmy jsou podle ní příliš obecné, aby mohly být chráněny, přihlášené výrobky a služby se navíc míjí s výrobky a službami žalobkyně. Žalobkyně musí mít možnost se proti tomuto bránit. Přestože přihlašovatel v jiných řízeních tvrdí, že i označení jsou si podobná, žalovaný umožnil zápis napadeného označení, aniž se s tímto rozporem vypořádal. Žalobkyni znemožnil obranu jejích práv, pokud se právě tomuto rozpornému postoji přihlašovatele nevěnoval, když uvedl, že žalobkyně netvrdí podobnost označení (zásah do svých práv), nemá tak důvod k námitkám. Jednal proto v rozporu se zásadou spravedlivého procesu, neboť jí fakticky znemožnil právní obranu proti přihlášce, která může mít šikanózní povahu a sloužit pouze k blokaci názvu na trhu. Vymezení námitkových důvodů by pak mohlo být v rozporu s ústavním pořádkem, navrhla proto, aby se soud obrátil na Ústavní soud.
6. Poukázala i na to, že přihlašovatel neuspěl u Rozhodčího soudu pro domény s návrhem na převod domény carhunter.cz, neboť označení „carhunter“ a „carhunters“ byla shledána jako obecná a bez rozlišovací způsobilosti. Přesto pokračuje ve snaze zabránit žalobkyni v užívání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

označení „carhunter“, ačkoli rozhodce výslovně uvedl, že označení „carhunters“ je běžně užíváno více subjekty a nelze jej výlučně spojovat s přihlašovatelem. Poukázala i na existenci zapsané ochranné známky „carhunter“ u Evropského úřadu pro duševní vlastnictví (EUIPO), kterou žalovaný při posuzování přihlášky ignoroval.

III. Další vyjádření stran

7. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* navrhl její zamítnutí. Zdůraznil, že v předchozím řízení postupoval v souladu se zákonem o ochranných známkách, jakož i s dalšími souvisejícími právními předpisy a relevantní judikaturou. Skutkový stav zjistil dostatečně a rozhodnutí bylo náležitě, logicky a srozumitelně odůvodněno. Předseda úřadu se vypořádal se všemi rozkladovými námitkami, vysvětlil též, proč se Úřad nedopustil procesního pochybení.
8. Dále především zdůraznil, že žalobkyně převážně opakuje tvrzení již uplatněná v rámci rozkladu a nerozlišuje mezi důvody pro podání připomínek a námitkovým řízením. Namísto toho, aby brojila proti zamítnutí námitek dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách, věnuje se absolutním důvodům zápisné nezpůsobilosti dle § 4 téhož zákona, které byly posuzovány v rámci připomínkového řízení, nikoli v řízení o námitkách. V rámci vypořádání připomínek se žalovaný zabýval i otázkou, zda je označení „carhunters“ příliš obecné a popisné. Žalobkyně v řízení o námitkách vůbec neuplatnila ani neprokázala existenci starších práv ve smyslu § 7 zákona a podala námitky jen dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona. Netvrdila a neprokazovala však jejich důvodnost, tj. rozhodné skutečnosti, jako existence starší ochranné známky, hospodářský vztah mezi stranami, podání přihlášky bez souhlasu nebo její nedostatečné odůvodnění. Podobnost označení pak žalovaný nemohl zkoumat *ex officio*; nemohl tak zohlednit ani existenci starší ochranné známky EU. Žalovaný rovněž upozornil, že žalobkyně sama netvrdila, že by označení „carhunter“ a „carhunters“ byla zaměnitelná, a proto nebylo důvodu tuto podobnost zkoumat. Bez významu jsou pak i odkazované soukromoprávní spory. Úřad podle něj není oprávněn domýšlet nebo doplňovat neúplná tvrzení účastníka řízení, neboť by tím porušil zásadu rovnosti stran. Po zápisu napadeného označení do rejstříku má žalobkyně možnost využít další právní prostředky podle zákona, zejména návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou.
9. Ve *vyjádření přihlašovatele* je zdůrazněno, že žalovaný se se všemi relevantními námitkami žalobkyně zabýval a napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Žalobkyně podala námitky dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách, tedy z důvodu tzv. nehodného zástupce, avšak nepředložila žádné důkazy k prokázání podmínek tohoto důvodu. Namísto toho uváděla tvrzení, která se týkají jiných právních institutů, zejména absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti dle § 4 zákona, jež jsou předmětem připomínkového řízení, nikoli řízení o námitkách. Žalobkyně vytýká žalovanému, že se nevypořádal s tvrzeními, která však nebyla relevantní pro zvolený námitkový důvod. Nelze mu proto vytýkat, že se nezabýval např. podobností označení, pokud ji žalobkyně sama netvrdila. Přihlašovatel poukázal i na vnitřní rozpor v argumentaci žalobkyně, která na jedné straně tvrdí, že označení „carhunter“ a „carhunters“ nejsou zaměnitelná a že se výrobky a služby neprotínají, a na straně druhé podává námitky, jejichž úspěch by právě na takové podobnosti musel být založen. V tomto kontextu považuje její postup za účelový a za snahu spor uměle prodlužovat.
10. Žalobkyně ještě soud *sdělením (replikou)* z 19. 2. 2025 informovala, že ohledně napadeného označení její jednatel podal návrh na zrušení dle § 31 zákona o ochranných známkách, a to pro jeho obecnost a popisnost. V návaznosti na vyjádření výše odmítla, že by její

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

argumentace byla vnitřně rozporná – na jedné straně brojí proti zápisu známky pro její obecnost, na druhé straně se musí vyjadřovat i k tvrzením vedlejšího účastníka, který označení „Carhunter“ a „Carhunters“ považuje za podobná a snaží se jejich kombinaci monopolizovat.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
12. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. O věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s podmínkami § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalobkyně souhlasila, souhlas žalovaného soud presumoval). Soud neshledal ani důvod vést dokazování, pro posouzení důvodnosti žaloby zcela postačoval obsah správního spisu, jímž se dle ustálené rozhodovací praxe samostatně nedokazuje.
14. Soud úvodem předesílá, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce (žalobkyně), kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení předestírá soudu konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje rozsah a hloubku soudního přezkumu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Zdejší soud rovněž připomíná, že pokud žalobkyně neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán [podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128]. Soud tedy především zdůrazňuje, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na žalobčiny rozkladové námitky, podrobně uvedl předseda Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném s rozkladovými námitkami překrývají.
15. Z uvedeného je zřejmé, že soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou se v logice soudního přezkumu zabýval nejdříve. Podle žalobkyně předseda Úřadu nedostatečně vypořádal její námitky a neodůvodnil své závěry. K této námitce soud podotýká, že žalobkyně dostatečně nespecifikovala, které všechny námitky předseda nevypořádal, resp. jaké závěry nezdůvodnil, pouze obecně poukázala na to, že nevyřešil podobnost (zaměnitelnost) obou označení a popisnost napadeného označení. Soud proto pouze v obdobně obecné rovině uvádí, že předseda Úřadu všechny rozkladové námitky reflektoval, uchopil jejich podstatu a tu náležitě vypořádal. Jeho pohled na argumenty žalobkyně je zcela zřejmý. Vypořádal se jak s údajným porušením práva na spravedlivý proces, možným naplněním vlastního námitkového důvodu či případnou aplikací institutu všeobecně známé známky, a zdůvodnil, proč má tyto námitky za nedůvodné. Žalobkyni též opakovaně vysvětlil rozdíl mezi připomínkami a námitkami, stejně jako to, co může být předmětem řízení o námitkách podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách a proč se nezabýval podobností označení či zápisnou způsobilostí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

napadeného označení – pokud přitom správní orgán odůvodní, proč se určitou otázkou nezabývá, není jeho rozhodnutí bez dalšího nepřezkoumatelné.

16. Pokud jde o údajné procesní pochybení Úřadu, který před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobkyni nezaslal k možné reakci vyjádření přihlašovatele k námitkám, soud ve shodě s výše uvedeným k této opět ryze obecné námitce odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že se nutně nejedná o vadu řízení, neboť zákon o ochranných známkách v § 26 odst. 2 požaduje toliko zaslání námitek přihlašovatel, nikoli už přeposlání jeho vyjádření zpět namítateli. O takové povinnosti by šlo uvažovat jen tehdy, pokud by přihlašovatel přišel s překvapivou argumentací, resp. pokud by Úřad z jeho vyjádření ve svých závěrech přímo vycházel. S ohledem na rovnost stran by pak bylo žádoucí, aby měl namítatel možnost před vydáním prvostupňového rozhodnutí reagovat. Jak ale již žalobkyni vysvětlil předseda Úřadu, to není případ této věci, Úřad se neopíral o argumentaci přihlašovatele. I kdyby snad bylo možné jeho postup označit za vadný, nemohl mít na skutkovém půdorysu této věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí – takový vliv žalobkyně přinejmenším nespécifikovala. Nevysvětlila, v čem konkrétně mohl být Úřad vyjádřením přihlašovatele ve svých závěrech ovlivněn, nepopsala ani, jak by na vyjádření přihlašovatele reagovala, pokud by jej měla k dispozici. Namítá-li, že postup Úřadu znemožnil možnost její reakce v rozkladu, v něm podle soudu nepochybně mohla reagovat na závěry Úřadu i shrnutí vyjádření přihlašovatele v prvostupňovém rozhodnutí, nehledě na to, že mohla před podáním rozkladu o zaslání vyjádření požádat, resp. nahlédnout do spisu. Ani tato námitka proto není důvodná.
17. Nyní již k samotnému meritu věci.
18. Tím by mělo být posouzení naplnění námitkového důvodu dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách, podle kterého se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek podaných *vlastníkem ochranné známky, pokud přihlášku ochranné známky (dále jen „přihláška“) podal zástupce vlastníka ochranné známky na své vlastní jméno a bez souhlasu tohoto vlastníka, ledaže by zástupce své jednání řádně odůvodnil.*
19. Žalobkyně ovšem už v námitkách z 19. 12. 2023 ve skutečnosti nevznášela v tomto ohledu žádnou relevantní argumentaci. Soud souhlasí se žalovaným, že netvrdila ani neprokazovala pro tento námitkový důvod rozhodné skutečnosti, jako je existence ochranné známky v ČR či zahraničí, jíž by byla vlastníkem, hospodářský vztah mezi ní a přihlašovatelem (že je její zástupce), potažmo podání přihlášky bez jejího souhlasu. Už to nutně předurčilo posouzení důvodnosti jejích námitek, resp. nynější žaloby. Námitkové řízení je přísně ovládáno dispoziční zásadou, založila-li žalobkyně své námitky na uvedeném námitkovém důvodu, měla snášet argumenty právě k němu. Žalovaný a následně správní soud se mohli jejími argumenty a zápisem napadeného označení zabývat jen v tom rozsahu, v jakém jej žalobkyně napadla v podaných námitkách v rámci uplatněného námitkového důvodu.
20. Žalobkyně namísto toho v námitkách opakovaně zpochybňovala zápisnou způsobilost napadeného označení ve smyslu § 4 písm. c), d) a g) zákona o ochranných známkách. Jeho zápisem bude dle ní omezeno obecné používání takto obvyklého pojmu. Poukázala na jeho možnou klamavou povahu, na právní kroky přihlašovatele vůči ní a požadovala, aby se žalovaný vypořádal s možnou zaměnitelností označení, kterou zároveň popírala. V zásadě tak jen zopakovala svou argumentaci, kterou již uplatnila ve svých připomínkách z 22. 10. 2023 a na něž Úřad reagoval vyrozuměním z 31. 5. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. Totéž platí i o rozkladu a žalobě, v nichž se příslušným námitkovým důvodem nijak nezabývala, netvrdila však ani to, že by snad zamýšlela původně vznést jiný námitkový důvod (viz i níže). Podstatou její argumentace zůstala nemožnost zápisu napadeného označení pro jeho obecnost a popisnost, resp. pro jeho obvyklost v obchodním styku. S touto klíčovou otázkou ovšem nemohla být úspěšná, žalobkyně totiž zcela přehlíží algoritmus postupu při zápisu přihlášeného označení a smysl námitkového řízení.
22. V souladu s § 22 zákona o ochranných známkách platí, že Úřad po úspěšném provedení formálního průzkumu přihlášku ochranné známky následně podrobí věcnému průzkumu. V něm zkoumá, zda je přihláška způsobilá zápisu do rejstříku ochranných známek podle § 4 zákona o ochranných známkách. Je-li naplněn alespoň jeden z absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti ochranné známky taxativně vymezených v cit. ustanovení [pokud např. označení nemá rozlišovací způsobilost podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách], musí Úřad přihlášku zamítnout. Projde-li přihláška i věcným průzkumem, Úřad ji podle § 23 zákona o ochranných známkách zveřejní ve Věstníku. K tomu u napadeného označení došlo dne 27. 9. 2023. Od tohoto data bylo možné podat ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách připomínky založené na důvodech podle § 4 uvedeného zákona, a to ve lhůtě tří měsíců. Žalobkyně je skutečně podala a Úřad se s nimi rovněž vypořádal. Tato otázka již ovšem přímo nesouvisí s řízením o námitkách a jeho předmětem.
23. Institut námitek se netýká tzv. absolutních, nýbrž relativních důvodů zápisné nezpůsobilosti, jako např. nebezpečí záměny z důvodu podobnosti označení a výrobků a služeb dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, nebo právě podání přihlášky zástupcem vlastníka starší ochranné známky bez jeho souhlasu dle § 7 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. Soud se v nynější věci může zabývat právě jen otázkami souvisejícími s námitkovým řízením, nemůže se jakkoli vracet k případnému pochybení Úřadu při věcném průzkumu. Absolutními důvody se Úřad může zabývat v řízení podle § 32 zákona o ochranných známkách, jímž by zapsanou ochrannou známku prohlásil za neplatnou (srov. rozsudek NSS z 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015 - 58, č. 3556/2017 Sb. NSS). Jeho zahájení může sama žalobkyně ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách iniciovat, není tak pravdou, že nemá žádnou možnost obrany. Sama nadto uvádí, že její jednatel již uplatnil (z tomu odpovídajících důvodů) návrh na zrušení zápisu ochranné známky (napadeného označení) ve smyslu § 31 zákona o ochranných známkách. Nástroje, jak se zápisu, potažmo tedy i zásahu napadeného označení do práv žalobkyně bránit, tak existují. Není tudíž nejmenšího důvodu uvažovat o případném předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Soud aktuální úpravu námitkového řízení nepovažuje za nijak protiústavní, vychází ostatně z unijní předlohy ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, a která důsledně rozlišuje absolutní a relativní důvody zamítnutí přihlášky ochranné známky (viz i důvodovou zprávu k zákonu č. 286/2018 Sb., jímž byla do právního řádu směrnice transponována).
24. V této souvislosti pak soud dodává, že v argumentaci žalobkyně nepřehlédl zmínky o přílišné obecnosti či všeobecné známosti napadeného označení, stejně jako reakci žalovaného v tomto směru. Právě zmíněnou novelou došlo s účinností od 1. 1. 2019 k přeznačení jednotlivých písmen v § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách, kdy původní písm. d) [nyní upraveno širěji v písm. c)] umožňovalo podání námitek *vlastníkem starší všeobecně známé známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo je mu podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

všeobecně známá známka chráněna, avšak jde o starší všeobecně známou známku, která má v České republice dobré jméno, za předpokladu, že užívání této ochranné známky ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám by ukazovalo na vztah mezi těmito výrobky nebo službami a vlastníkem všeobecně známé ochranné známky. Žalobkyně ovšem netvrdila, že by snad uplatněný námitkový důvod podřadila pod nesprávné ustanovení (dle předchozí úpravy), netvrdila ani, že by jí v duchu uvedeného náležela všeobecně známá známka. Dovolávala se přílišné obecnosti označení jako takové (absolutní nezpůsobilosti jeho zápisu). Soud nadto již v usnesení z 20. 12. 2024, č. j. 18 A 86/2024 - 43, jímž žalobě nepřiznal odkladný účinek, poukázal na to, že žalobkyně vůbec netvrdí, že by byla vlastníkem starší ochranné známky či například všeobecně známé známky ve smyslu § 3 písm. d) zákona o ochranných známkách a též netvrdí, že by bylo zasahováno do jejich starších práv k označení „Carhunter“.

25. Na tom soud setrvává i po meritorním přezkumu – žalobkyně argumentuje *de facto* jen tím, že označení nemělo být zapsáno jako ochranná známka. Pokud má přitom zásah do práv žalobkyně spočívat v existenci zápisu a nemožnosti používat její vlastní označení v obchodním styku, pak (mimo to, že to nijak nesouvisí s uplatněným námitkovým důvodem) žalobkyně popírá i to, že by si napadené označení a jí používané označení konkurovala. Tvrdí, že si nejsou podobná a netýkají se ani souvisejících výrobků a služeb. Soudu proto uniká, jakým způsobem vlastně zápis napadeného označení do práv žalobkyně zasahuje, jak jí brání v údajném používání nezapsaného výrazu „Carhunter“. Její pozice v námitkovém, potažmo soudním řízení vyznívá o to podivněji v situaci, kdy žalovanému zároveň vytyká, že se nezabýval podobností označení. To by bylo jednak absurdní, když konkurenci označení (podobnost označení i výrobků a služeb) sama popírá, jednak by se to zcela míjelo s jí uplatněným námitkovým důvodem a výsledek námitkového řízení nemohlo nijak zvrátit.
26. Tento rozpor žalobkyně nevysvětlila ani ve sdělení z 18. 2. 2025. Soud nepřehlíží, že přihlašovatel má vůči žalobkyni právě s odkazem na podobnost (zaměnitelnost) jí užívaného označení činit právní kroky, vč. návrhu u Rozhodčího soudu pro domény. Ani tato skutečnost ovšem nijak nesouvisí s uplatněným námitkovým důvodem a ani jinak neodůvodňuje postavení žalobkyně jako namítatele podle § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Je to logický důsledek zápisu napadeného označení a přesvědčení přihlašovatele, že naopak žalobkyně užíváním podobného označení zasahuje do jeho práv. Soud, stejně jako žalovaný, nemůže oprávněnost zápisu napadeného označení v nynějším řízení nijak zkoumat, tím méně zvrátit. Žalobkyni nezbyvá, než se vůči právním krokům přihlašovatele bránit v příslušných řízeních (zvláště, pokud sama tvrdí, že si obě označení nijak nekonkurují), a zároveň se domáhat zrušení zápisu napadeného označení či jeho prohlášení za neplatné.
27. Na závěrech soudu konečně nic nemění ani poukaz žalobkyně na ochrannou známku EU s označením „Carhunters“ (jde o ochrannou známku č. 18514337, registrovanou pro vlastníka z Bulharska). Kromě toho, že nejde o ochranou známku žalobkyně, ale jiného subjektu, soudu ani zde není zřejmé, jak poukaz na jinou (dle žalobkyně patrně podobnou) ochrannou známku souvisí s uplatněným námitkovým důvodem. Zároveň platí, že Úřad i předseda Úřadu tuto skutečnost reflektovali a byť se s ní ve svých rozhodnutích explicitně nevypořádali, z jejich odůvodnění je zřejmé, že daný poukaz nemohl jejich závěry jakkoli zvrátit.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 1 s. ř. s. výrokem I tohoto rozsudku zamítl.
29. Výroky II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
30. Výrok IV o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. září 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.